

LBRIS

We know
books

Rodica Chiriacescu

Alfabetul povestirilor cu tâte

Ilustrații de Victoria Rață

**METEOR
PRESS**

Cuprins

A lbinuța	6
B rotăcelul	8
C urcubeul	10
D ino	12
E lefantul	14
F oca	16
G ânsacul	18
H iena	20
I epurele	22
J derul	24
K oala	26
L icuriciul	28
M elcul	30
N uca-de-cocos	32
O mul de zăpadă	34
P rivighetoarea	36

Q uetzal	38
R ândunica	40
S ticletele	42
Ș oricelul	44
T urturel și turturica	46
Ț apul	48
U rsul polar	50
V ulpea	52
W allaby	54
X -ray-tetra	56
Y eti	58
Z orelele	60

Albinuța

La marginea păduricii, stupii aduși de bunicul se înșirau cumiți pe două rânduri, scăldați în lumina caldă a soarelui.

La fel ca toate suratele ei, albinuța cea harnică se trezi dis-de-dimineată. După ce se spală, făcu câteva exerciții de gimnastică, adică începu să dea când mai repede, când mai încet din aripioare, ca să vadă dacă ele o vor purta cu bine din floare în floare. Apoi își legă șortulețul, își puse bonetica, amândouă albe ca neaua, și se încălță cu botinele ușoare care o ajutau să nu alunece de pe petalele florilor. Gata de plecare, își luă coșulețul în care urma să adune nectarul florilor din care se făcea mierea cea dulce, atât de hrănitore, mai ales pentru copii.

Cum soarele urcase de două sulite pe cer, se grăbi să pornească la muncă. Neobosită, zbură din floare în floare, până își umplu coșulețul. Aerul plăcut al dimineții și mireasma minunată a florilor o umpleau de veselie chiar dacă se simțea puțin ostenită. Așa că, bucuroasă, porni în zbor spre stupul ei, gândindu-se că, după ce se va odihni puțin, va porni iar la drum să mai adune nectar. O făcea cu multă voie bună și cu iubire pentru copiii pe care îi îndrăgise, văzându-i prin pădurice adunând ciuperci sau mâncând zmeură și mure, însă, mai ales, îi iubea mult pe bunicul și pe Fetită, care aveau grijă de ele. Ce să mai vorbim despre Samson, care era un paznic grozav.

Dar, încă de departe, auzi un bâzâit neobișnuit, de parcă toate suratele ei strigau după ajutor. Într-adevăr, când se apropie, o priveliște îngrozitoare îi apără în fața ochilor.

Un urs mare și blănos, atras de mirosul mierii, care le place atât de mult urșilor, năvălise în poieniță și acum încerca să răstoarne unul dintre stupi ca să-i scoată acoperișul și să ajungă la fagurii cei plini de miere.

Bietele albinuțe se agitară în jurul lui, încercând să-l gonească întepându-l, dar blana ursului îl apăra de acele lor fine. În prima clipă se întrebă cum de se rătăcise un urs în acea pădurice liniștită, departe de locurile unde știa că își avea el sălașul. Apoi se gândi cum să vină în ajutorul suratelor ei. Dar nu mai era timp să alerge să ceară ajutor bunicului sau lui Samson. Dintr-o clipă în alta, ursul, care răsturnase de-acum stupul, era gata-gata să-i smulgă acoperișul. Cu labelle lui uriașe ar fi înșfăcat fagurii cu miere și, din câteva înghițituri, n-ar mai fi rămas nimic din toată truda lor.

Albinața își aminti că, uneori, stând pe umărul Fetei, ascultând și ea poveștile bunicii, aflate că locul cel mai sensibil al animalelor este nasul lor. Așa că, fără să mai stea pe gânduri, ea, o biată albinață mititică, se repezi vijelios direct spre nasul ursului și își înfipse acul adânc în el.

Un răget cumplit se auzi și ursul, năucit de durerea îngrozitoare, uită pe dată de miere și o luă la sănătoasa.

Stupul era salvat, fagurii de miere rămăseseră întregi.

Când, spre seară, Fetița, bunicul și Samson veniră la prisacă și aflară toată întâmplarea, nu mai știau cum să-i mulțumească albinaței pentru vitejia ei.

Samson dădu ocol păduricii, dar nu mai găsi nici urmă de urs. Acesta plecase, rușinat, desigur, că o albinață atât de mică reușise să-l alunge pe el, uriașul pădurii.

Brotăcelul

Într-o zi frumoasă și călduroasă de primăvară, Fetița se plimba cu Samson pe malul bălții, unde tocmai înfloriseră nuferii: albi, galbeni, roz, încât era minunat să-i privești.

Deasupra bălții părea să stăruie un vâl străveziu, ca o ceață diafană. Totul în jur părea încremenit. Doar adierea lină a vântului clătina ușor trestiele de pe mal și încrețea suprafața apei în mici vălurele. Câte un strigăt de pasăre din stufăriș sau plescăitul vreunui pește ce se repezea să prindă vreo musculiță tulbura din când în când această liniște adâncă.

De pe o frunză mare de nufăr, brotăcelul urmărea atent silueta grațioasă a unei libelule care se așezase pe un vârf de trestie, apoi, legănat de ușoara unduire a apei, simți că îl cuprinde somnul.

Își aducea vag aminte că mama broscuță îi spusese:

- Fii atent, dragul meu, nu cumva să adormi la soare, fiindcă te expui la multe primejdii. O mulțime de păsări - stârci, berze, cocori - ar putea să te înghită cât ai clipi. Nici n-o să-ți dai seama când o să te trezești strâns ca într-o menghină în ciocul vreuneia dintre ele.

El, însă, se gândea că mama broscuță era prea temătoare și că, la nevoie, dintr-o săritură, va putea să scape, dispărând în adâncul apei. Așa că se întinse cât mai comod la soare și se lăsă purtat în lumea viselor.

Se făcea că ieșise la plimbare și acum se cățara pe ramurile unei sălcii.

Trebuie să știți, copii, că brotăceii au la picioare niște mici ventuze cu ajutorul cărora se pot cățara în copaci. Iar lui îi plăcea mirosul proaspăt al frunzelor crude și se simțea grozav de bine, știindu-se aici la adăpost de orice pericol.

Dar ce se întâmplă?

O umbră trecu pentru o clipă pe deasupra lui, acoperind lumina soarelui, și un fior rece îl străbătu din cap până-n picioare.

Se trezi brusc auzind un clămpănit, dar nu mai avu când să sară în apă, așa cum își închipuise că o va putea face.

Ciocul berzei îl ținea de-acum strâns și bietul brotăcel, cu toate strigătele lui de ajutor, părea să nu mai aibă nicio scăpare.

De pe mal, Fetița și Samson își dădură seama în ce primejdie se afla brotăcelul.

Fetița, miloasă, ar fi vrut să intervină, dar nu știa cum. Dintr-o clipă în alta, brotăcelul urma să fie înghițit.

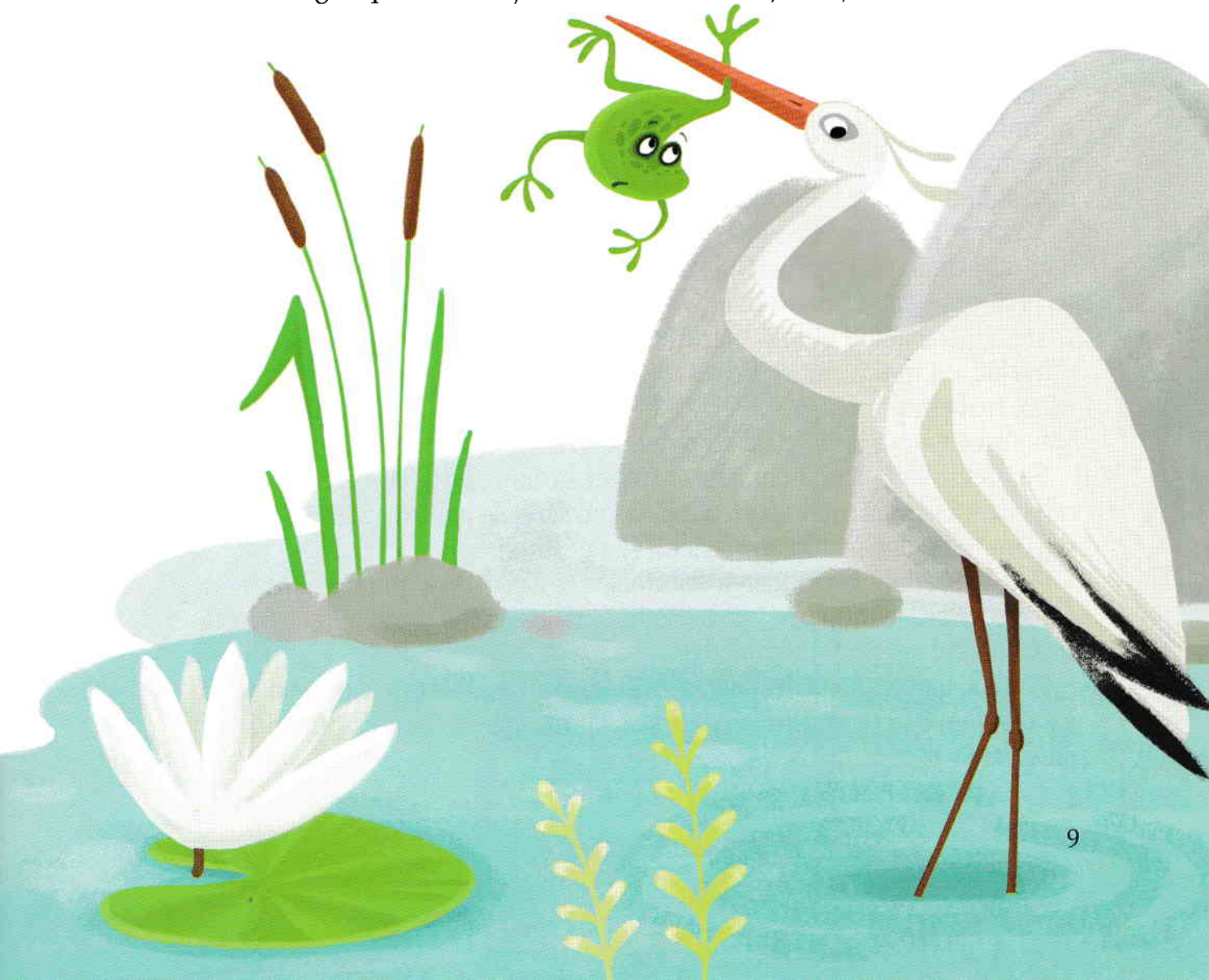
Atunci Samson, încercând un act disperat de ajutor, începu să latre cât putu de tare.

Barza, surprinsă, se întoarse și, văzând acea namilă de câine lătrând furios la ea, deschise puțin ciocul de uimire, îndeajuns cât brotăcelul să se elibereze și, într-o clipă, să se cufunde în apă.

Supărată că și-a pierdut prada, barza începu să scormonească mărul cu ciocul ei lung, dar brotăcelul era deja departe, la adăpost.

Văzându-l cât era de îngrozit, mama broscuță nici nu-l mai certă. Știa că de acum înainte brotăcelul va asculta de sfaturile ei.

Voi, dragi copii, ce credeți, brotăcelul și-a învățat lecția?

Curcubeul

Din bătrâni se spune, începu bunica să povestească nepoților, că soarele și ploaia se certau mereu care dintre ei era mai important și mai de folos oamenilor.

Soarele se lăuda cu căldura razelor sale, iar ploaia cu picăturile ei de apă, care făceau să reînvie întreaga natură. Într-o zi, orgolioși, hotărâră să se despartă, fiecare plecând în altă parte a Pământului.

Ajungând în ținutul unde voia să domnească singur, soarele începu să încălzească pământul. Oamenii, animalele și plantele se bucurară de căldura sa binefăcătoare. Dar, după un timp, în lipsa picăturilor de ploaie, razele sale pârjolară totul în jur. Pământul se întări ca piatra, râurile secară, plantele se veștejiră, iar animalele și oamenii sufereau cumplit de sete.

La rândul ei, ploaia, ajungând și ea în ținutul unde voia să fie singura stăpână, începu să ude pământul. Copacii și iarba înverziră, florile înfloriră, înmiresmând aerul cu parfumul lor, iar râurile începură să curgă tot mai repede, rostogolindu-și vesele undele. Dar, fără căldura soarelui, pământul se îmbibă prea mult cu apă, râurile ieșiră din matca lor, iar șuvoaiile puternice rupseră digurile, năvălind asupra satelor și chiar a orașelor, distrugând totul în calea lor.

Văzând prăpădul pe care cearta lor îl provocase, soarele și ploaia își dădură seama că numai împreună pot fi de folos, așa că se împăcară și se hotărâră ca, de fiecare dată, după o ploaie puternică, primele raze ale soarelui, străbătând ultimele picături de ploaie, să descrie pe cer un minunat semicerc, cu multe culori, fiecare dintre ele simbolizând un anumit lucru, încât, toate împreună, să-i asigure pe oameni că nicio nenorocire nu se va mai abate asupra lor și viața va putea să-și urmeze cursul în liniște și pace.

Se gândiră că prima culoare ar trebui să fie roșul - culoarea curajului celor care înfruntă multe pericole și își dau sângele pentru apărarea țării lor și a dreptății, dar și culoarea fericirii și a pasiunii.

A doua, oranjul - culoarea legumelor și a fructelor pline de vitamine pentru copii, cum sunt portocalele, mandarinele, morcovii, dovlecii, simbolizând energia și vitalitatea.

A treia, galbenul - culoarea lanurilor de grâu sau secară, care se macină, iar din făină se face pâinea, și, fiind cea mai strălucitoare, simbolizează inteligența și istețimea.

A patra, verdele - culoarea întinselor câmpii, a frunzelor, a speranței de renaștere, de reînviere, reprezentând reînnoirea, prosperitatea.

A cincea, albastrul - culoarea cerului, a spațiului infinit, sau a apei, fără de care nu există viață, întruchipând în același timp calmul și încrederea.

A șasea, indigoul - culoarea regalității, dar și a înserării, care coboară încet, învăluind totul în liniște, inspirând înțelegere.

Iar ultima, a șaptea, violetul - culoarea necunoscutului, a misterului, a tainei.

De atunci, oamenii se bucură când văd strălucind pe cer după ploaie acest minunat mănunchi de culori pe care l-au numit curcubeu.

Este simbolul reînvierii, toleranței, armoniei și speranței.

